

Hoa nở muộn màng

Có anh rồi, mọi thứ sẽ qua, tốt đẹp sẽ đến! Cứ tin anh, được không?

Trong căn nhà cấp bốn hai gian nhỏ bé, Nường ngồi khâu lại chiếc áo hời chiều vì sơ ý làm bục chỉ. Mẹ nường nhìn nàng thờ dài:

- Nường à, đừng lo cho mẹ. Con xem ai hợp tình, hợp ý, con cứ lấy người ta, lúc già có nơi nương tựa, lúc ốm đau, có vợ có chồng. Đừng vì mẹ mà lỡ dở. Mẹ chết không xuôi lòng đâu.

Nường ngồi quay mặt ra phía cửa sổ, nước mắt nàng rơm rớm nhưng không để mẹ nhìn thấy. Nường cười nhẹ:

- Mẹ đừng lo, con năm nay mới hai hai, vẫn còn trẻ mà.

- Ở quê, người ta tuổi ấy, con đầy đàn đầy đông rồi. Còn trẻ trung nữa đâu.

- Con vẫn còn đợi thằng Bình sao? Nó đi ba năm rồi. Khi nào mới về? Thằng Thế, mẹ thấy nó...

Nường không để mẹ nói hết câu, nàng ngắt lời mẹ nhẹ nhàng nhưng quyết liệt và bướng bỉnh.

- Mẹ ngủ đi. Đừng lo cho con. Con lớn rồi!

Nằm bên mẹ nhưng Nường không ngủ được. Đêm cuối cùng khi Bình đi, hai người bên nhau dưới ánh trăng chếch nghiêng nghiêng ngoài cầu ao. Tiếng chuộc chuộc kêu vang vọng vào bờ. Bình ôm nàng, mùi bồ kết phảng phất khiến lòng anh mê mải. Anh khẽ hôn lên má Nường, giọng thì thầm: Nường tin anh, năm năm thôi, khi về, mình sẽ cưới nhau, anh có tiền, có thể lo cho cả mẹ và em. Hãy tin anh! Nường e thẹn ngật đầu, áp mặt vào ngực anh ấm áp. Chỉ cần một lời ấy thôi, Nường sẵn sàng chờ bằng cả tuổi thanh xuân của mình.

Nàng từ chối những người con trai khác, từ chối những khao khát nồng ấm của con tim, từ chối cả nỗi lo lắng thăm thẳm trong đôi mắt mờ đục của mẹ, từ chối cả những tiếng thở dài khe khẽ trong đêm, những cái trở mình đầy ắp

ý của mẹ nàng... Nàng từ chối tất cả để tin vào tình yêu của Bình, và mặc cho chút ích kỷ của con tim được chiến thắng. Mặc cho ân tình của người nào đó chỉ biết câm lặng không thể thốt thành lời. Mặc cho ánh mắt nồng nàn của ai nhìn nàng đau đáu rồi sụp xuống thần thờ lặng lẽ quay đi... Yêu một người là ngay khi ấy, có thể ta tàn nhẫn với một người khác. Nường hiểu và lòng nàng cũng không khỏi xót xa. Nhưng trái tim nàng chỉ có một mà thôi.

Ngày Bình trở về, nàng đang dạy tiết cuối của buổi sáng. Viên phấn trên tay rơi xuống bụi giảng từ khi nào. Những ánh mắt trẻ thơ nhìn cô ngỡ ngàng khó hiểu. Niềm vui nghẹn lòng khiến tay chân nàng luống cuống. Cuối cùng thì anh cũng về. Nắng giữa tháng năm như cháy da cháy thịt. Bóng Nường và chiếc xe chành chao trên đường làng đầy mùi thơm mới. Nàng không biết là mình đang khóc hay cười. Chỉ thấy, khóe mắt cay nồng. Chiếc xe đạp bị những lớp thơm dày cản lại, mồ hôi không ngừng chảy bên thái dương, nhưng Nường chưa khi nào thấy lòng nàng rộn rã như thế.

Dừng chiếc xe vào mé cổng, Nường ngập ngừng bước vào sân nhà Bình. Tiếng cười nói rộn rã từ trong nhà vọng ra. Nường nghe rõ tiếng mẹ anh:

- Hai đứa quen nhau ở bên đó hồi nào mà cấm thấy Bình nó kể gì với bố mẹ. Nhưng hôm nay về đây rồi, ở đây với bố mẹ mấy ngày rồi hai đứa hăng về ngoại. Mọi chuyện bên này cứ để bố mẹ lo.

Nường rụt rè bước lên bậc thềm, Bình cười nói rạng rỡ với bố mẹ, bên cạnh là một người con gái ăn mặc chải chuốt, tóc vàng, môi đỏ, một tay vẫn đang ôm cánh tay Bình.

Nường đứng nguyên trên bậc thềm thứ ba, nàng cứ ngỡ, đôi chân nàng có thể khụy ngay ở đó. Bình quay ra, bắt gặp cái nhìn của nàng. Anh ta có vẻ bối rối. Nhưng ngay lập tức mỉm cười, giọng khách sáo như vừa nhìn thấy một người dưng có quen biết:

- Nường vào nhà chơi!

Nường vụt chạy, đôi dép dưới chân nàng đã văng ra tự lúc nào, những hạt thóc mới phơi trên sân đâm vào chân nàng đau đớn. Nhưng Nường không thấy đau dưới chân, nàng chỉ thấy trái tim mình như vỡ toang trong lồng ngực.

Nường ngồi bất động trên bờ sông. Con sông này, vốn là nơi hẹn hò của hai người. Nước lúc nào cũng bình lặng như cuộc sống của người dân nơi đây. Nhưng hôm nay, Nường thấy trong mình, những con sóng lòng cuộn trào giận dữ. Những kỷ niệm tươi đẹp ủa về khiến nàng nhức nhối. Hình ảnh Bình bên người đàn bà ấy, ánh mắt lạnh lùng dừng dừng của anh khi nhìn Nường khiến nàng mù mị trong nỗi đớn đau quá sức. Năm năm đợi chờ cho một ngày ngập tràn cay đắng như vậy sao? Lời hứa, nói lúc nồng nàn thì chan tình, chan nghĩa, lúc bạc tình nghĩ lại thấy nghĩa cạn tình cay. Là nàng đã chọn nhầm bến đợi cho cuộc đời mình.

Nường như kẻ mất hồn, đôi chân nàng cứ thế bước xuống và sâu dần tới lòng sông. Nước dâng lên ngập ngực nàng trong cảm giác mát lạnh dễ chịu. Nàng bức bối, con tim nàng bị sự phản bội của ai kia đang nung lên trong nỗi hận ngập lòng. Nàng nhất định phải chìm nó trong nước mát lạnh của dòng sông. Nàng sẽ làm như thế nào khi ngày mai Bình khoác tay cô dâu không phải là nàng. Nường không muốn nhìn thấy cảnh ấy. Đôi mắt nàng nhắm lại. Nàng ngàn lần không muốn thấy điều đó.

Thế vớt Nường lên khi dòng sông đã ôm trọn lấy người con gái yếu mềm chung tình ấy. Thế lay nàng:

- Nường, em tỉnh dậy đi, em tỉnh lại đi!

Nường vật vờ:

- Không, để em chết. Em muốn chết đi. Anh Thế, anh Thế, Bình về rồi, về cùng một người đàn bà khác. Em muốn chết!

- Nường, nghe anh, còn mẹ em. Nếu em chết, mẹ em sẽ ra sao? Ai là người chăm sóc mẹ em? Nường nghe anh, tỉnh lại đi!

- Con sống làm sao được mẹ ời!

Bờ sông đêm ấy, ngập tràn trăng và gió, Thế ôm Nường vào lòng, mặc cho nàng khóc nóng cả ngực mình. Người con gái anh thương suốt bao nhiêu năm qua, đã nặng lòng như vậy với một người đàn ông khác. Anh nhìn Nường kiên định chờ Bình, lòng càng thêm tình nặng, tình càng thêm xót xa.

Nường ngồi trên chiếc trống tre ngoài hiên. Rơm rạ vẫn vương đầy ngoài ngõ. Mùi rơm mới, mùi lúa mới sộc vào mũi Nường khiến nàng nghẹn ngào: Ngay cả anh, cũng thay người thương mới rồi. Nước mắt trào trên khóe mi rơi lã chã xuống vạt áo.

Tiếng chông tre lêu cọt kết. Mẹ Nàng khẽ ngồi xuống cạnh nàng:

- Nường à, có chuyện gì thế con? Thế nó sang, hỏi con có nhà không, mẹ bảo, con đi từ chiều, nó hốt hải chạy đi, mẹ không kịp hỏi gì. Có chuyện gì sao?

- Nường căn môi, nhưng không ngăn được cơn nước nở: Mẹ, Bình về rồi, nhưng với một người đàn bà khác. Họ sẽ cưới tháng sau. Mẹ...

- Nường, con gái tôi!

Mẹ Nường đưa đôi bàn tay run rẩy, xù xì khẽ lau nước mắt Nường, rồi ôm nàng vào lòng. Nỗi niềm cay đắng này, làm gần hết kiếp đàn bà làm sao bà không hiểu được nó như thế nào? Nước mắt Nường ướt trên vai bà, còn nước mắt của bà, chảy ngược vào trong. Cả đời làm lữ nuôi con, mong con hạnh phúc hơn mình, vậy mà... Là ông trời không chiều lòng người hay số phận quá khắc nghiệt với mẹ con bà. Nỗi đau này, trái tim đã già nua của bà vốn đã yếu đuối vì bệnh tật làm sao chịu đựng cho hết. Bà không khóc, nhưng lại đuối dần đi trong vòng tay Nường.

Ngày Nường đưa mẹ ở bệnh viện về, là ngày bên nhà Bình rộn ràng tiếng nhạc vui. Một bên cười, một bên khóc. Một bên hạnh phúc, một bên nát lòng. Cả làng, ai cũng xót thương cho Nường. Chỉ có nàng là lạnh lùng tới lạ. Mẹ mất, mà nàng không hề khóc. Thế nhìn Nường, lòng anh thắt thỏm vô cùng. Giá như Nường khóc, có lẽ anh sẽ thấy nhẹ lòng hơn. Nhìn Nường như thế, lòng anh như bị đè bởi hàng ngàn tấn đá.

Suốt những ngày qua, Thế luôn bên cạnh Nường. Tối hôm đó, khi mọi người đã về hết. Nường ngồi bần thần bên giường mẹ. Thế nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh:

- Nường, em cứ khóc đi cho nhẹ lòng. Đừng như thế, anh...

Nường khẽ tự đầu vào vai Thế:

- Cảm ơn anh vì tất cả. Em không sao! Anh ngồi yên một chút được không?

Thế ngồi lặng yên cho Nường tựa vào vai mình. Trong đêm tối, chỉ có ánh đèn dầu trên bát nhang của mẹ Nường tỏa thứ ánh sáng leo lét trên bốn bức tường nhà. Thế không biết Nường có khóc không, nhưng anh nghe thấy tiếng Nường thổn thức nhẹ nhẹ cho đến khi Nường thiếp vào giấc ngủ. Khi đặt Nường xuống giường, tim anh run lên khi thấy nước mắt Nường rơi trên má! Thế lấy tay nhẹ gạt đi.

Nường vừa trong bếp đi ra, nàng quệt mấy giọt mồ hôi trên má. Thế đứng dưới giàn mướp bên ngoài tự bao giờ. Mướp đang vào mùa nên hoa vàng nở rộ, không biết bao nhiêu ong bướm tìm về hút mật. Miên nhìn Thế mỉm cười:

- Anh Thế qua khi nào?

- Anh vừa qua!

- Em nấu cơm à?

- Anh ở lại ăn cơm, hôm nay em kho cá bống!

Thế cười, đôi mắt màu nâu nhìn Nường thoáng nét băn khoăn. Dáng vẻ ngập ngừng của một chàng trai hai tám khiến Nường có chút buồn cười. cuối cùng thì Thế cũng nói:

- Nường, anh định, anh định lên thành phố làm cùng anh họ. Anh có tay nghề, anh ấy bảo sẽ xin cho anh làm trong cửa hàng của một hãng xe máy lớn. Anh...

Nường vồn vã:

- Vậy anh đi đi. Đừng bỏ lỡ cơ hội này.

- Nhưng anh...

- Anh không thích à?

- Nhưng nếu em bảo, anh đừng đi, thì anh sẽ ở lại.

Nường bần thần nhìn Thế. Nường biết Thế có tình cảm với nàng đã từ lâu rồi. Mẹ nàng rất quý mến anh. Nhưng chuyện tình cảm không phải muốn là được, miễn là yêu. Miên nhìn Thế nhẹ nhàng:

- Anh biết đấy. Lòng em còn chưa nguôi ngoai về Bình. Anh đừng nghĩ về em. Nếu có ai hợp ý, anh cứ xây dựng cùng người ta.

Thế Biết là Nường cần có thời gian nên anh không ép nàng. Thế mỉm cười:

- Anh đợi em được năm năm, một năm nữa cũng không sao. Mùa mướp nở sang năm, anh sẽ hỏi em lần nữa!

Thế đi, hàng tháng anh đều viết thư cho Nường đều đặn. Nói với Nường về cuộc sống của anh, những tiến bộ mà anh có được, và hỏi thăm cuộc sống của nàng. Hỏi nàng khỏe không, ăn được nhiều không? Đi dạy trẻ có mệt không... và câu cuối khi nào cũng là: Năm nay, em nhớ trồng mướp đấy nhé! Nụ cười nở trên môi Nường thường xuyên hơn. Những buổi chiều cuối tháng dường như bỗng trở nên lâu đến hơn. Nường nhận ra, mình mong ngóng lá thư của một người đến nhường nào.

Mùa xuân, trong tiết trời ấm áp, chút mưa xuân lất rắt ngoài trời. Nường cầm nắm hạt mướp mỉm cười. Nàng hì hụi ươm mướp kín mảnh vườn trước sân, cẩn trọng và nhẹ nhàng, như chính nàng đang ươm những hạt mầm yêu thương trở lại cho trái tim mình. Nàng muốn làm anh thấy bất ngờ. Khi anh về, hoa mướp sẽ nở vàng cả mảnh vườn trước sân. Và nàng sẽ đứng đó chờ anh. Chờ yêu thương làm ấm con tim nàng lần nữa.

Nường chăm sóc những cây mướp cẩn thận và hồi hộp chờ những nụ hoa đầu tiên. Bông hoa mướp đầu tiên nở, cũng chính là khi, trái tim nàng mở cửa đón tình yêu của Thế, cũng là cho nàng một cơ hội khác để thương yêu. Mọi nỗi đau, nên ngủ vùi trong góc lãng quên của trái tim nàng. Người con gái nào chẳng thèm muốn được thương yêu, vỗ về bởi một người đàn ông duy nhất của đời mình. Và hơn ai hết, nàng tin Thế, tin rằng anh là người đàn ông có thể yêu nàng trong suốt cuộc đời này.

Thế đứng trước mắt nàng với nụ cười hiền hậu và ấm áp nàng vẫn thường thoáng nghĩ trong trí nhớ. Nhưng hôm nay, khi nhìn thấy nụ cười ấy trên môi anh, trái tim nàng lại nhói lên.

Anh mắt thế lấp lánh niềm vui, vì vừa bước chân vào cổng, anh đã nhìn thấy hoa mướp nở vàng cả mảnh vườn trước nhà. Nàng đã không trông một khóm, mà trông cả một giàn dài, thật dài. Nường đứng trước mặt anh, có chút xanh sao. Thế không kìm được lòng mình sau bao ngày nhớ nhung chất chồng trong tim. Anh tiến lại, nắm chặt tay Nường. Đôi mắt nâu nhìn Nường tràn ngập thương yêu.

- Nường, anh đã rất nhớ em. Em vẫn nhớ lời anh hẹn đúng không? Lòng anh vẫn không thay đổi.

- Nhưng lòng em cũng vẫn chưa thay đổi.

Ánh mắt thế như đông cứng như đá, anh nhìn Nường chăm chăm như không thể tin vào những gì Nường nói.

- Nường, em nói gì? Em nói lại đi!! Em nói gì thế?

Nường lạnh lùng:

- Em nói, lòng em chưa thay đổi...

Đôi tay Thế trên vai Nường buông thõng. Trên đời này, sao lại có người con gái đại dột như Nường? Thế cố kìm nén cảm xúc của mình, anh nhẫn nại:

- Em nói thế nghĩa là, em vẫn chưa quên người ta? Nường à, em tỉnh lại đi, người ta phụ em, có vợ, có con... có sao em nặng lòng như thế? Anh với em, không tốt sao?

- Xin lỗi là em đã nhầm. Thương mến, không thể là thương yêu được.

Thế về rồi, Nường úp mặt vào gối khóc rưng rức. Trái tim trong lồng ngực nàng yếu ớt dường như không thể nào chịu đựng được nỗi đau này. Khi nhìn thấy Thế, nàng đã biết chính xác, nàng yêu Thế biết nhường nào. Đôi mắt màu nâu nghiêm nghị ấy, nụ cười hiền hậu ấy, khuôn mặt rắn giỏi, nam tính ấy, đôi vai rộng ấy... Khiến trái tim nàng không thể nào nhắm lẩn được nữa.

Vậy mà, ngay khi muốn ôm anh, muốn có anh thì nàng lại âm thầm phải rời xa anh. Nàng trở dậy, cầm dao, cắt lìa hết cả vườn mướp. Là chính nàng đã chối từ anh, chối từ anh một cách tàn nhẫn với cả hai người. Nếu như một

người sẵn sàng chờ nàng suốt sáu năm, nếu không làm thế, anh có chấp nhận từ bỏ không?

Có lẽ, lần này, trái tim nàng cũng như những dây mướp nàng vừa cắt, mãi mãi không thể nào tươi lại, mãi mãi không thể nào yêu lại một người nào đó như nàng đã yêu anh. Nương khóc nức nở dưới giàn mướp, tiếng người bác sỹ khám cho nàng chiều qua như còn vang vọng bên tai từng lời:

“Cô bị tim bẩm sinh. Có lẽ trong nhà cô có người bị bệnh này. Lúc trẻ triệu chứng còn nhẹ. Đây là lần đầu cô bị ngắt đúng không? Sau này phải chú ý hơn, thường xuyên đi khám và điều trị. - Vậy, tôi có thể sinh con không? - Cái này, e là khó khăn. Sẽ rất nguy hiểm cho tính mạng cả hai mẹ con. Tôi mong cô suy nghĩ kỹ”.

Lẽ nào, số phận lại nghiệt ngã với Nương như thế? Cô không thể kéo cả Thế vào trò chơi may ít rủi nhiều của cuộc đời mình một cách ích kỷ như vậy. Anh xứng đáng được hạnh phúc gấp ngàn lần hơn thế!

Sáu tháng sau, Nương nhận được thư của Thế. Anh nói anh đã kết hôn ở trên đó với một người làm cùng công ty. Anh chỉ làm nhỏ, mời bạn bè mà thôi. Sẽ ra mắt gia đình sau.

Khi bức thư buông khỏi tay Nương, thì hầu như cũng không còn đọc được chữ nào nữa. Cái lạnh cuối mùa đông quấn quanh nàng tê tái. Căn nhà nhỏ đã bao mùa tái tê. Chưa bao giờ khi bước vào nhà, lòng Nương lại thấy trống trải đến vậy. Cảm giác cô đơn ập vào lòng nàng như bão gió. Cuối cùng, nàng đã thực sự mất anh rồi! Nàng đưa tay ôm ngực mình: Xin lỗi anh, là vì trái tim em quá yếu đuối, chỉ yêu anh thôi, mà cũng không làm nổi! Là em xin lỗi anh! Thế à!

Mùa hoa mướp lại đến, nhưng năm nay, nàng không trồng mướp nữa. Mỗi khi trở về căn nhà vắng, nàng thấy mình như vừa bước vào một khoảng trống rộng rãi hừng của trái tim mình. Nàng nhớ mẹ, nhớ Thế. Nhưng những người nàng yêu đều không còn ở bên nàng nữa. Nàng có thể chịu đựng được nỗi cô đơn này trong bao nhiêu năm? Nghĩ tới con đường dài trước mắt, nàng cảm thấy ớn lạnh khắp người. Cái cảm giác lạnh buốt từ trong tim toát ra giữa mùa hè nóng nẩy. Nàng ngồi trên chiếc phản kê giữa gian ngoài, khoảng nắng trước sân nhạt nhòa trong mắt Nương.

Mẹ, mẹ đã bất chấp cái chết để có nàng bên đời. Ý nghĩ ấy lóe lên trong óc Nường nhưng nó không đi, mà cứ nằm mãi ở đó. Dẫn vạt nàng vào cả tron cơn mơ đêm ấy. Và trong giấc mơ, còn một người đàn ông nữa xuất hiện, người ấy chính là Thế! Nàng hốt hoảng trong cơn mơ và giật mình tỉnh giấc.

Giữa đêm, trong bóng tối mịt mù, tiếng chó hú trong đêm vọng lại, nàng sợ, sợ tới bật khóc. Tại sao, tại sao nàng lại phải sống một mình trong cuộc đời cô độc như thế này. Người đàn bà bất hạnh nhất, không phải là người đàn bà nghèo khổ nhất mà là người đàn bà cô độc nhất. Chính nàng, chính nàng đã để nàng sống như vậy. Nhưng cũng chính nàng, không sao chấp nhận được nó. Nỗi cô đơn hãi hùng cứ lớn dần lên trong lòng Nường và cuốn nàng theo chơi với giữa cơn lũ của lòng mình.

Giữa những đêm lạnh, nàng thường quơ tay tìm một cái gì đó nhưng chỉ là những khoảng khắc rơi sâu hơn xuống vực thăm của nỗi cô đơn sợ hãi. Trống trải tới tận cùng. Nàng nghĩ tới Thế, bây giờ anh đang ôm người đàn bà khác không phải nàng. Nường ôm lấy ngực mình ngăn cơn nước nở lên tim.

Nường cứ ngỡ, trong cuộc đời này, người nàng yêu khắc cốt ghi tâm là Bình, một năm yêu nhau và năm năm chờ đợi, vậy mà giờ đây, để nghĩ về một người đàn ông đã từng đi qua đời nàng, khiến trái tim nàng yêu sâu sắc thì lại chỉ có duy nhất hình ảnh của một người, đó là Thế.

Người đàn ông chưa bao giờ có cơ hội ôm nàng trong vòng tay như một người tình nhân, chưa từng đặt lên môi nàng nụ hôn nào dù chỉ là thoáng qua... Chỉ có yêu thương thầm lặng của anh âm thầm dõi theo nàng, nhưng lại khiến trái tim nàng cảm thấy bình an và ấm áp. Những cái nắm tay thật chặt, khiến nàng cảm thấy hơn vạn lời thương yêu giả dối của ai. Anh chưa một lần nói yêu nàng, nhưng lại sẵn sàng vì tâm tình ấy mà đợi nàng suốt sáu năm. Vậy nhưng, nàng vẫn buông tay anh, vẫn đẩy anh đến bên một người đàn bà khác.

Thế về thật, chiều hôm sau anh đến thăm Nường. Nường có chút ngạc nhiên, Thế vẫn nghĩ về nàng sao? Nàng mỉm cười nhìn anh, Thế gầy hơn lần trước về. Ánh mắt anh nhìn nàng rõ ràng là cái nhìn xót xa, trù mến. Lòng nàng có chút ghen ngào. Nàng quay đi, lén giấu chút ằng ạng trên mắt. Thế lên tiếng trước:

- Nường khỏe không? Em...

Nường khẽ mỉm cười:

- Em khỏe, anh vào nhà uống nước.

- Năm nay em không trông mướt nữa sao?

- Em không trông nữa!

Rót nước cho Thế mà tay Nường khẽ run run. Thế cầm chiếc chuyên thay nường, tay hai người chạm vào nhau, chỉ thoáng qua, nhưng chút hơi ấm từ tay đàn ông nường thương yêu khiến Nường hốt hoảng. Nường thu tay lại, chữa thẹn bằng cách mới Thế uống nước. Thế dịu dàng:

- Anh qua thăm em lát thôi. Anh về nhé. Em giữ gìn sức khỏe đấy!

- Khi nào anh đi?

- Ngày kia anh đi rồi. Trên đó, bận lắm!

Nường nhìn anh cười, giọng nường nhẹ bằng:

- Đúng rồi!

Đôi bàn tay trắng xanh gầy guộc của Nường không ngừng vịn vào nhau tới đỏ. Nhìn Nường như vậy, trái tim Thế quặn lại: Chỉ một chút nữa thôi, em vẫn nhất định bước bình như thế sao? Thế thầm nghĩ trong đầu mình. Anh khẽ nói:

- Mai anh đi rồi, chắc lâu lắm mới về nữa.

Nường ngược nhìn Thế với đôi mắt đầy nước khiến Thế bàng hoàng:

- Có chuyện gì Nường?

Giọng Nường run rẩy:

- Anh Thế, anh có thể... có thể giúp em một việc không?

- Nường nói đi, anh sẽ giúp!

Giọng Nường càng run rẩy hơn, nghẹn ngào trong họng:

- Anh, Nường muốn có con với anh!

- Nường, em...

Thế hoảng hốt thật sự. Anh đã biết Nường... giọng anh cũng run:

- Nường à, em không thể...

- Em sẽ không nói cho ai biết, sẽ không làm ảnh hưởng tới cuộc sống riêng của anh. Con chỉ là con của mình em thôi.

Nước trong mắt Nường như vỡ ra, ào ạt.. Thế cảm thấy trái tim mình quặn thắt. Em thật khờ tới mức đó sao Nường? Bướng bỉnh tới mức muốn giết chết anh sao?... Thế chỉ muốn ôm người con gái yếu đuối trước mặt mình thật chặt vào lòng. Lau sạch những giọt nước mắt đang tuôn rơi vội vã không ngừng kia.

- ...

- Giúp em, em cần có con...

- Vậy tại sao em lại không cần anh?

- Thế... là chuyện cũ, anh giờ có gia đình rồi. Em chỉ muốn có con thôi.

Thế nhìn người con gái anh yêu, yêu hơn cả bản thân mình đang lấy hết dũng cảm để quên đi lòng tự trọng mà xin anh một đứa con. Anh chỉ muốn hét lên: Sao em khờ thế hả Nường? Em còn định hành hạ cả hai chúng ta tới bao giờ? Anh càng để em tự nguyện, thì em lại càng tìm cách mà rời xa anh. Nếu như sáu năm chờ đợi em trong tuyệt vọng, có lẽ nào anh có thể quên em trong một ngày ngắn ngủi sao? Là em không tin tưởng anh, hay là em không dám tin vào tình yêu nữa? Nường à, Nường à... Cổ họng Thế nghẹn đắng. Anh nhìn Nường, đôi mắt vẫn đỏ những tia máu vì những cảm xúc dồn nén chỉ trực bật tung.

Mãi sau anh mới nói được mấy lời, mấy lời mà nặng hơn cả ngàn tấn đá trên ngọn núi cao:

- Nường... anh sẽ giúp em!

Nghe Thế nói vậy, đôi má Nường bỗng đỏ bừng. Nhưng nàng thấy, lòng mình ngập nỗi xót xa: Có khi nào, anh khinh thường nàng không? Có lẽ nào, chỉ vì thế này, mà anh mất đi nốt chút quyến luyến cuối cùng với nàng không? Có lẽ nào, số phận nàng lại cay đắng như vậy? Nhưng một khi, nàng đã quyết định làm vậy, thì nàng cũng sẽ phải từ bỏ anh hoàn toàn trong cuộc đời này sau đó. Trái tim nàng khiến nàng nghẹn thở trong cơn đau quặn thắt. Cái nắng tháng sáu run rẩy ngoài hiên, đôi bướm lạc đường tìm mãi không thấy nhành hoa nào...

Nường biết chắc nàng có con với Thế. Tia nắng ngoài hiên chiếu qua cửa sổ. Tiếng mấy chú chim sâu lích tích kiếm ăn trên cây bưởi đầu nhà. Không gian yên tĩnh và trong trẻo. Nường ngỡ đêm qua là giấc mơ. Nhưng dấu hôn đỏ ửng trên ngực nàng vẫn còn nguyên. Chút ửng hồng trên má không che được nỗi thẹn thùng.

Nường đưa tay lên bụng, chút ấm áp lan tỏa trong tay nàng. Nhưng những lo lắng cũng cùng lúc đổ vào lòng khiến nàng bật khóc. Những ngày đi học bị bạn bè trêu chọc con hoang, những buổi chiều lữ cữ đứng một góc nhìn các bạn chơi đùa cùng cha trên sân trường giờ tan học, những bữa cơm buồn tênh của hai mẹ con dưới ánh đèn dầu leo lét... Thèm một tiếng cha, thèm tới mức Nường thường trốn phía sau cánh cửa thì thầm một mình: Cha, cha ơi, cha đi đâu giờ vẫn chưa về nhỉ? Con nhớ cha lắm! Rồi khóc một mình ở đó. Tuổi thơ, Nường cứ nghĩ, phía sau cánh cửa là nơi kín đáo nhất trong nhà.

Giọt nước mắt rơi trên má Nường tự lúc nào. Nàng đưa tay lên bụng: Mẹ xin lỗi con, thật sự xin lỗi con!

Bỗng có một bàn tay ấm áp ôm choàng lấy Nường, giọng nói dịu dàng như hơi thở ấm áp:

- Cha cũng xin lỗi con, vì đã để con đến bên cha mẹ theo cách này. Nhưng chỉ có thế, mẹ mới cho cha được ở cạnh con và mẹ!

- Thế?

- Bây giờ em chối từ được không?

- Anh?

- Phải có biểu quyết của hai người đấy!

Nường ôm chầm lấy Thế. Nàng nước nở.

- Vậy còn vợ anh?

- Vợ anh hỏi anh hay thật! Chẳng ai, lấy vợ mà gian khổ như anh.

- Nghĩa là anh...

- Anh chưa từng lấy ai... Nếu anh không nói thế, em có nhận ra tình cảm của mình dành cho anh không?

- Nhưng mà em... Em không thể làm anh khổ thêm nữa...

- Không có em anh mới khổ. Em tưởng có thể đẩy anh ra khỏi cuộc đời em sao? Xin lỗi, vì đã để em chịu khổ suốt thời gian qua.

- Em sợ...

- Có anh rồi, mọi thứ sẽ qua, tốt đẹp sẽ đến! Cứ tin anh, được không?

Lần này Thế về, là để nói chuyện với Nường. Anh nghĩ, những chuyện vừa qua, có lẽ Nường đã hiểu được lòng mình. Ngày biết sự thật tại sao Nường lại từ chối lời tỏ tình của anh, trái tim anh ghen ngào: Tại sao Nường lại ngốc như vậy? Trên đời này, có niềm hạnh phúc nào lớn hơn là hạnh phúc được sống bên người mình yêu. Nhưng anh không thể ngờ được là Nường lại nhờ anh chuyện đó. Rõ ràng, Nường yêu anh rất nhiều nhưng lại không dám dũng cảm sống cùng anh. Vậy thì anh sẽ tìm thêm đồng minh nữa khiến Nường không thể chối từ.

Thế cúi xuống hôn lên trán Nường:

- Đây mới là hạnh phúc anh muốn có! Ngốc ạ!

Nường thấy lòng mình nhẹ nhõm vô cùng. Nàng ngỡ như, mình có thể bay lên, bay lên, mỉm cười với hạnh phúc. Trái tim nàng, đang nở những bông mướp vàng rực rỡ thay cho cả mùa này.

Vũ Phi